

LBRIS

We know
books

TOATE DREPTURILE REZERVATE
© EDITURA MIRON

Traducere de Cornelia Cernetchi

Această ediție este posibilă în baza unei licențe de la
AMAZON Publishing, www.apub.com,
în colaborare cu ANA Sofia Ltd.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HUNTING, HELENA

**Minciună pentru minciună / Helena Hunting. - București : Editura
Miron, 2024**

ISBN 978-606-8695-40-2

821.111

**HELENA
HUNTING**

**MINCIUNĂ
PENTRU
MINCIUNĂ**

Această carte este pentru Den. Mi-ai adus zâmbetul pe buze în fiecare zi.

Îți mulțumesc pentru pasiunea ta neobosită pentru citit și pentru incredibilul tău simț al obștei.

CAPITOLUL 1

TRIST LA ANIVERSARE

ROOK

– Ce șanse sunt să fie servite băuturi alcoolice la aniversarea zilei de naștere a celor doi copii de trei ani?

– Păi... slabe spre deloc? răsună tăios glasul ironic al surorii mele, amplificat de boxele mașinii. Nici nu știu ce anume cauți tu la petrecerea aniversară a acestor doi micuți! Asta să fie cumva o nouă strategie de agățat? Cu alte cuvinte, speră să agăți mai multe femei, dacă te văd cum interacționezi cu copiii? Oh! Să fie aceeași situație ca în ziua în care am mers în vizită la Kyle și l-am dus pe Max la grădina zoologică, iar apoi vreo cinci femei ți-au strecurat numărul lor de telefon?

Se referea la un incident petrecut vara aceasta, la Los Angeles, când l-am vizitat pe Kyle, fratele nostru mai mare. Nepotul nostru este ca un magnet pentru femei.

– Nu, Stevie, nu este chiar așa! Petrecerea la care merg este dedicată copiilor colegului meu de echipă, iar cumnatul lui a fost cândva căpitanul echipei, așa că este o idee bună să apar și eu acolo.

– Așa-i! Bine! Înseamnă că va fi cu atât mai puțin interesant.

– Nu tot ce-i legat de viața mea este interesant. Dar tu? Ai planuri pentru după-amiază? Simțeam că trebuie să schimb subiectul conversației, îndepartându-l cât mai mult de matrimoniale, fiindcă sora mea mai mică avea mereu ceva de spus despre viața mea amoroasă dezamăgitoare.

– Diseară merg la o întâlnire, așa că va trebui să probez cam jumătate din hainele mele, înainte să decid că nu am nimic potrivit, după care voi da fuga să-mi cumpăr ceva nou.

– O întâlnire? Cine e tipul? Cum l-ai cunoscut?

– Ascultă-te puțin, să vezi cum vorbești ca tata. Deși a spus asta râzând, în glasul ei am simțit tristețe. L-am pierdut pe tatăl nostru în urmă cu trei ani, din cauza unor complicații de la diabet. Avem o familie destul de unită, deși eu locuiesc în Chicago, fratele meu pe coasta de vest, iar sora și mama mea s-au mutat de la New York la Los Angeles. Sora mea plecase acolo la școală, iar mama a hotărât că a venit vremea să se pensioneze, așa că a vândut casa și ferma, apoi s-a mutat în vest, chiar la sfârșitul verii trecute, imediat după ce s-a născut Max.

– Participă la același program cu mine, urmăm câteva cursuri împreună și numele lui este Joseph.

– De câte ori ai ieșit cu el?

– Suntem la a doua întâlnire. Apropo de întâlniri, tu când ai fost la o întâlnire ultima dată?

Am strâns puternic volanul, nemulțumit că revenisem la acest subiect.

– Nu știu. A trecut ceva timp. Am fost ocupat.

– Ocupat să tot suspini după fata din Alaska?

Mă enervează insistența cu care folosește această poreclă atunci când vorbește despre femeia cu care mi-am petrecut cea mai frumoasă parte a verii trecute, în Alaska.

– Nu-i mai spune așa!

– A trecut un an, RJ! Nu crezi că...

Am tras mașina în parcare din incinta acvariului.

– Am ajuns la petrecere. Trebuie să închid! Vorbim mai târziu! Am încheiat apelul. Mi-ar plăcea să afirm că nu purtăm des genul acesta de conversații, dar așa minți. În afară de Stevie și Kyle, cineva aduce vorba de ea cel puțin o dată pe lună. Numele ei era Lainey. Este Lainey. Cu condiția ca ea să mai fie și acum acolo, undeva.

Am parcat alături de o camionetă albastră, imensă, care reușește să iasă în evidență în parcare plină de SUV-uri argintii

și negre. Este a colegului meu de echipă, Randy Ballistic, în momentul de față sprijinit de portbagaj, în timp ce redactează un mesaj pe mobil.

Am oprit motorul și am coborât din mașină. Randy mă ajunge din urmă, după ce și-a pus mobilul în buzunar și traversăm parcare împreună.

– Sunt un pic surprins să te văd aici, zice el, aruncând o privire spre cadourile pe care le țineam la subraț, ambalate în hârtie colorată.

– Nu m-am mai văzut de mult cu băieții după finale, așa că mi s-a părut o idee bună să trec pe aici.

L-am văzut că dă din cap afirmativ.

– Da, eu am încercat să scap, dar Lily a insistat să venim. Ea a avut grijă să ajungă aici mai devreme, ca să ajute cu pregătirile. Randy și Lily erau împreună de când am intrat eu în echipă și cei doi nu au copii, însă au un câine, care este un fel de antrenament înainte de a avea un copil.

În interiorul clădirii cu acvariul unul dintre puștii unui coechipier alerga ținând în brațe un rechin gonflabil uriaș și țipa cât îl țineau plămâni. Îmi plac copiii, iar în general copiii mă plac și ei, dar eu prefer rolul meu actual de unchi al nepotului meu, Max. Eu pot fi unchiul care le oferă tuturor cadouri minunate, iar când Max începe să plângă, eu îl transfer în brațele fratelui meu sau ale cumnatei mele și mă îndepărtez.

– Aici parcă am fi într-o reclamă pentru anticoncepționale, am bombănit eu, în timp ce un țânc roșcovan țopăia spre mine, cu fața plină de ciocolată și cu o gogoasă într-o mână. Puștiul – care era sigur fiul coechipierului meu scoțian, Lance Romero – întinde mâna cu gogoșa spre piciorul lui Randy, dar ratează cu doar câțiva centimetri, apoi se împiedică și vine brusc în față.

Eu apuc să-l prind, înainte să aterizeze pe burtă. Se sperie și scapă gogoșa din mână, moment în care îl podidește plânsul.

– Hei, amice, nu ai pățit nimic!

– Gogoșa mea! strigă el, și se întinde spre ea.
– Regula celor cinci secunde, zice Randy ridicând din umeri.
– Quinn! Nu lua mâncarea de pe jos! se aude vocea lui Poppy, mama puștiului și soția lui Romero, care strigase din colțul opus al încăperii.

Eu mă las pe vine în fața copilului.

– Ce zici dacă o aruncăm la gunoi pe asta și mergem să luăm alta?

– Eu o vleau pe aia! strigă micuțul în obrazul meu, apoi se prăbușește la pământ, într-o criză de plâns memorabilă.

Romero vine la el.

– Ce i-ați făcut voi doi copilului meu?

Randy ridică brațele în aer, dezarmat.

– S-a împiedicat și a scăpat gogoșa pe jos.

Romero se uită spre mine. E un tip de treabă și îmi place de el, doar că uneori are fitilul cam scurt și prefer să nu fiu eu cel care i-l aprinde.

– Eu i-am zis să mergem să luăm alta. Cred că nu prea i-a plăcut ideea.

Romero îl ridică pe copil și se cutremură când îi vede fața.

– Quinn, omule, să știi că nu în felul ăsta o să reușești să impresionezi doamnele. Hai să te speli pe față și să luăm altă gogoșă, bine?

– Vleau gogoșa aia! strigă el, arătând spre podea.

Romero pune piciorul peste gogoșa în discuție.

– Care gogoșă?

– Aa-iaa! Gogoșa mea!

Romero se uită la noi doi.

– Trebuie să mă ocup de asta. După ce se termină petrecerea, noi mergem la local. Voi doi vă băgați?

– Mergeți cu sau fără copii? întrebă Randy, ridicând o sprânceană spre Quinn, care se zbate să scape din brațele tatălui său și-l murdărește pe acesta cu ciocolata întinsă pe toată fața.

Romero ridică ochii spre cer.

– Fără! Altfel pentru ce naiba să mai mergem? Îl ridică pe puști pe deasupra capului și scoate niște zgomote care imită avionul, în timp ce se îndreaptă cu el spre baie.

– Ar fi trebuit să-mi aduc un flacon de buzunar, bombăni Randy, în timp ce-și toarnă sifon într-un pahar de plastic.

Eu am optat pentru o sticlă cu apă. Ne-am mai conversat cu băieții din echipa noastră, iar eu mă tot uitam după Alex Waters. Imediat ce s-a retras de pe gheață, a devenit prezentator sportiv. Camera de filmat îl iubește, însă el are fondul și temperamentul omului care poate antrena o echipă, iar eu vreau să aflu dacă sunt adevărate zvonurile că în următorii doi ani este dispus să facă tranziția.

– Hei! Rookie! Care-i treaba? Mă bucur că ai reușit să te întorci din Alaska la timp, ca să ajungi la petrecere, mi-a zis Alex, bătându-mă pe spate. Bine că m-am pregătit și m-am ținut bine pe picioare, ca să nu vin în nas. Alex este un tip masiv și faptul că nu mai intră pe gheață de ceva timp nu înseamnă că și-a ajustat dimensiunile.

I-am acceptat îmbrățișarea bărbătească și palma pe spate.

– Și eu mă bucur. Păi la mine totul e bine. M-am instalat – știi cum merge treaba. Aștept cu nerăbdare antrenamentele din presezon.

– Anul acesta echipa stă bine. Dacă vrei să discutăm despre strategie, sună-mă doar.

Înainte să pot aborda subiectul, își face apariția soția lui.

– Aici erai! Te rog, vrei să-l duci tu la toaletă pe Robbie? De fiecare dată când mergem la toaleta femeilor, încercă să se cațere pe chiuvetă și să facă pipi în ea. Violet ne zâmbește ușor stânjenită. Băieți, îmi pare rău că vă întrerup, dar azi nu intenționez să fiu dată afară din acvariu pentru că mi-am lăsat copilul să utilizeze chiuveta pe post de toaletă.

Face semn către un alt copil, care cred că este unul dintre cei patru copii ai lui Miller Butterson. Nu le știu numele exact și sunt aproape sigur că acesta la care mă uit acum este chiar unul dintre cei doi gemeni, iar asta face situația și mai dificilă.

– Pur și simplu aștept ca el să facă pipi într-unul dintre ghivecele cu plante artificiale. Vara aceasta Miller s-a gândit că modul cel mai bun de a-i învăța pe Liam și pe Lane să folosească olița este să-i lase să umble fără chiloți, cu cocoșelul la vedere, tocmai ca să poată să facă pipi oricând și oriunde. Acum Liam încerca să-și dea jos pantalonii, crezând că, dacă vede o plantă, are voie să facă pipi în ea.

– Dar este grozav, zise Randy cu un sforăit de râs.

Violet zâmbește.

– Știu, nu-i așa? Liam este cel mai bun lucru care s-a întâmplat în viața mea.

Alex își dresese glasul, iar Violet își dădu ochii peste cap.

– Voiam să spun, ca un fel de a echilibra propriile mele momente umilitoare. Săptămâna trecută am făcut un grătar, iar Liam a intrat în seră. Să spunem doar că acum, acolo se petrec tot felul de experimente științifice de contaminare.

– Tati, acum putem să jucăm hochei? zise Robbie, trăgându-l de mânecă pe Alex, iar cu cealaltă ținându-se de turul pantalonilor.

– Sigur, puiule! Face semn cu capul către noi. Mă întorc imediat!

Violet îi urmărește cu privirea, iar cei doi dispar spre toaleta bărbaților.

– Lui Robbie îi place să țintească spre pucurile de sare. Își închipuie că joacă hochei cu cocoșelul lui.

Randy dă din cap.

– Cam așa s-ar putea spune, de fapt.

Cinci minute mai târziu, toți copilașii dau buzna grăbiți spre expoziția cu delfini. Este un fel de tur cu ghid. Cum niciunul

dintre noi nu are copii, Randy și cu mine ne-am apropiat de mesele cu mâncare. Eu am pus mâna pe un wrap cu pui, am mai luat o sticlă cu apă, întrebându-ne cât va mai ține petrecerea, după care vom putea și noi să mergem la un local. Presupun – deoarece încă nu s-a adus tortul – că va mai dura ceva timp.

Se aud țipete din zona unde se aflau copiii.

– Ce naiba se petrece acolo?

– Știu la fel de bine ca tine. Mă duc să văd cu ochii mei – poate ar fi bine să te duci la fetele de acolo și să stai de vorbă cu ele, zise el, și îmi făcu semn cu capul în direcția unui grup de angajate ale acvariului care stăteau adunate și vorbeau, sau chicoteau. Azi nu prea avem șanse să trecem neobservați, fiindcă toți purtăm șepcile și tricourile echipei.

– Hmm, nu prea cred! Din câte văd, sunt toate niște liceene. Am mers cu el spre expoziția de delfini, curios să aflu motivele țipetelor ascuțite și strigătelor care se auzeau din direcția aceea, ba mai mult chiar, parcă se auzeau niște plânsete.

– Vă rog să rămâneți cu toții calmi! Este absolut normal ca în perioadele de împerechere să se întâmple așa ceva! Vocea ușor panicată, subțire, mi se părea cunoscută. Să fie cumva a uneia dintre soții?

– Oh, la naiba! mormăi Randy. Cum el este puțin mai înalt decât mine, presupun că vede ceva ce eu nu pot vedea.

Mă îndrept și eu spre grup; unele mame stăteau astfel încât copiii lor aveau fețele lipite de trupul lor, iar un copilaș striga despre cineva care fusese înjunghiat.

Numai că această harababură mi se pare cu totul greu de luat în seamă, deoarece pe deasupra mulțimii de copii care strigau, râdeau și plângeau, eu am văzut o femeie foarte cunoscută, îmbrăcată într-o salopetă bej, cu sigla acvariului.

Lainey!

Fata din Alaska.

NEBUNIILE TRECUTULUI

ROOK

În urmă cu paisprezece luni

– Doamne, Dumnezeu! *Oh, Doaaaaamne Dumnezeu!*

Cred că mi se spărsese timpanul, dacă ar fi să estimez după volumul țipătului, dar și după țiuitul continuu care îmi răsuna în ureche.

A fost odată, demult, o vreme când ar fi fost absolut rezonabil să presupun că am provocat o asemenea reacție datorită uimitoarelor mele abilități de manevrare a crosei – nu a celei folosite pe gheață, oricum. Totuși, în prezent stau pe locul meu, într-un avion care zboară spre Seattle și aștept să se îmbarce toți ceilalți pasageri. Și cum o vreme am practicat sexul în locuri publice, de obicei mă asiguram că îl fac în spații izolate, după uși, cum ar fi toaletele. Doar că în ultimul timp nu mai am acest obicei. Sunt un regulator în toalete publice, reformat.

Mă cutremur când văd că persoana care țipase s-a prăbușit pe locul de lângă mine, continuând să zbiere la urechea mea.

– Rook, nu te-am mai văzut de secole! Vezi ce nebunie? Nu-mi vine să cred că suntem în același avion!

– Nebunie curată! am zis eu, gândind că totuși am reușit să nu fiu recunoscut... până în momentul de față. Ai locul acesta? *Te rog, spune că nu!*

– Nu! zise ea bosumflată, după care zâmbi larg. Dar locul meu este chiar în spatele tău! Ofertă last-minute! Călătorești singur? Ce treabă ai în Seattle?

– Mă întâlnesc cu fratele meu! Nu era chiar adevărat; mă întâlneam cu fratele meu în Anchorage, doar că ea nu trebuia să știe asta. *De unde naiba o cunosc pe gagică asta?* Îmi scotoceam prin creier, căutându-i numele, ceva, orice. Îmi pare cunoscută – doar că nu în sens pozitiv.

– În Seattle?

Eu dau din cap afirmativ.

– Înseamnă că zbori singur! Și eu! Pun pariu că putem aranja cu persoana de lângă tine să schimbăm locurile.

– Oh, nu trebuie să faci asta!

– Ba sigur că trebuie, prostuțule! Mă strânge de braț. Ca să putem depăna amintiri!

Nici acum nu reușisem să o localizez mental, dar asta nu-i deloc o treabă ușoară. Deși mi-e jenă, trebuie să recunosc despre perioada în care am jucat hochei profesionist în Chicago, că atunci au fost vreo câțiva ani în care regulam în stânga și în dreapta. Literalmente. Regulam cam toate necunoscutele care se așezau în poala mea. Până când s-a întâmplat ireparabilul.

Am luat o pauză de la regulat necunoscutele, după ce am confundat o urticarie inghinală cu păduchii lați – de unde mi s-a tras și porecla Lățică în cea mai mare parte a sezonului acela, mulțumită coechipierilor mei cretini. Așa încât, uneori mai dau nas în nas cu câte una dintre femeile cu care m-am culcat în zilele mele de glorie. De fiecare dată e ceva ciudat. Au fost multe femei într-o perioadă de timp foarte scurtă. Uneori nu au fost doar una câte una. A fost oribil. Nu sunt mândru deloc.

Apoi a existat șantajul cu sarcina falsă...

Oh, la naiba, nu! Acum îmi amintesc perfect cine este femeia asta. Este chiar șantajista. A fost pur și simplu cea mai bizară întâmplare pe care am trăit-o. Din două în două săptămâni făcea mulaje din ipsos după abdomenul tot mai mare al surorii ei însărcinate, apoi și le aranja sub haine și posta fotografiile online, etichetându-mă la fiecare postare. Până ce a intervenit avocatul

meu. Incidentul cu urticaria inghinală a avut loc cam tot în perioada aceea. Cam în felul ăsta s-au încheiat pentru totdeauna zilele mele de hochei cu femeile.

– Ce ai mai făcut? Cu ce te mai lauzi? Arăți extraordinar! Dar ce faci în Seattle? Stai, că te-am mai întrebat asta o dată!

Îmi va fi imposibil să stau alături de ea în următoarele cinci ore fără să mă îmbăt.

Când în sfârșit a urcat în avion și femeia care avea de fapt locul alături de mine, tovarășa mea ultraentuziastă a preluat controlul asupra situației cu locurile. M-a strâns de braț și s-a lipit cu obrazul de umărul meu, zâmbind cât putea de larg și cu gura și cu ochii. Cred că încerca să facă pe inocenta, însă părea foarte hotărâtă.

– Bunăaaa! îi spune ea femeii trecute de prima tinerețe. Sper că nu vă supărați, dar iubitul meu a făcut rezervările și nu a găsit locuri alăturate. Sărbătorim aniversarea unui an de relație și e prima dată când zburăm cu clasa întâi. Strâmba din nas, iar asta îi dădea un aer ciudat. Paradoxal, dar e foarte convingătoare în minciuna ei. Vă supărați dacă faceți schimb de locuri cu mine, ca să putem sta împreună? zice ea și clipește des, ca o ingenuă.

Eu încerc să stabilesc contactul vizual cu femeia, doar că ea pare mult prea concentrată pe șantajistă, așa că nu remarcă expresia mea panicată.

– Oh! Ce drăguți sunteți! Sigur că fac schimb de locuri cu dumneata.

– Vă mulțumesc! Eu stau pe locul 3C!

Doamna se duce pe bancheta din spatele nostru. Grozav! Acum chiar nu mai am nicio scâpare.

Sissy – căci mi-am amintit numele ei, în sfârșit – continuă să vorbească în tot intervalul dinaintea decolării. Odată ce decolăm, am comandat niște whisky cu gheață, porție dublă. Desigur voi avea nevoie de mult alcool ca să supraviețuiesc.

Cam la o jumătate de oră după decolare, ea se apleacă spre mine, cu gura aproape de urechea mea și-mi pune o mână pe picior. Mai exact, mâna ei era mult prea aproape de jucăria mea. Încerc să i-o mut mai departe, însă ea își înfige unghiile în carnea mea.

– Am nevoie să merg la baie. Vrei să ne întâlnim acolo?

– Păi, de-abia am eu loc singur acolo, ce să mai vorbim de încă o persoană?

– Poate ar fi mai bine să cer niște pături, zise ea, făcându-mi cu ochiul.

Eu mă străduiesc să-i vorbesc în șoaptă:

– Ții minte cum ai susținut că ești însărcinată și ai afirmat că este copilul meu? Pe toate canalele de social media!

Ea își lasă capul pe spate și râde zgomotos.

– Of, Doamne! Rook, ești atât de nostim! Aia a fost doar o glumă!

Fata chiar vorbea serios acum.

– Ai postat două luni mesaje legate de asta.

– Păi, tu nu mi-ai mai răspuns la mesaje și timp de o lună chiar am crezut că sunt însărcinată.

– Am folosit un prezervativ.

– Da, doar că am încercat și eu băutura de la sora mea. Face semn cu mâna prin aer. Oricum, la mine nu a funcționat cum a funcționat la ea, și e păcat, pentru că am crezut că noi doi am face copii frumoși. Iar se freacă de bicepsul meu. Am putea să mai încercăm, dacă rămâi în Seattle mai multă vreme.

– Da, eu nu cred că este o idee prea bună.

– De ce nu?

Fiindcă ești nebună cu acte în regulă.

– Sunt într-o relație! am mințit eu.

– Oh! Îmi dădu drumul la braț. Chiar ești? Nu te-am văzut cu nimeni și îți urmăresc toate conturile de pe social media. A trebuit să-mi fac unele noi, după ce m-ai blocat. Mi se pare destul de iritată de asta.

– E o relație recentă.

– Suntem într-o zonă orară diferită, așa că, tehnic vorbind, nu s-ar spune că o înșeli, nu-i așa? Sau, dacă vrei, poți să ejaculezi în afară, dacă ți se pare că e mare scofală!

Am petrecut următoarele ore refuzându-i avansurile. Din punct de vedere al zborurilor, cel de față este cel mai prost. Aș prefera turbulențe și un bebeluș care plânge, în locul lui Sissy. Tortura pare că se va prelungi, când pilotul spune că va trebui să zburăm pe deasupra aeroportului încă o oră, înainte să aterizăm.

Sissy vine repede lângă mine, după ce în sfârșit coborâm din avion. Continua să insiste și să mă convingă de faptul că ne aflăm într-o altă zonă orară, așa că este în regulă să îmi înșel iubita. S-a ținut după mine până la poartă, apoi s-a încolăcit în jurul meu, ca o caracatiță.

În final, cei de la pază au intervenit, iar ea a fost obligată să-mi dea drumul. Toată situația asta îmi întărește decizia să nu mă mai culc niciodată cu vreo tentație, oricât de fierbinte ar fi ea.

CAPITOLUL 3

ÎMBRĂȚIȘĂRI PENTRU SIGURANȚA TA

ROOK

Reușesc să prind zborul de legătură spre Anchorage, în ciuda aterizării întârziate. De data asta chiar sunt recunoscător că persoana de lângă mine poartă costum. Mă instalez pe locul meu – de această dată spre culoar, nu la geam și, recunosc, nu e chiar fotoliul meu preferat, dar voi supraviețui, atât timp cât nu am alături de mine o tentație obraznică.

Îmi fixează căștile în urechi și caut un film pe consola multimedia. După zborul anterior, merit și eu trei ore de delicii mentale.

Imediat ce încep să vizionez un film de acțiune, un trup îmi aterizează în brațe. La început, am senzația că am fost acostat – din nou. Nu e ceva neobișnuit ca femeile să se arunce literalmente asupra mea. În mod obișnuit, nu mă aflu într-un avion, totuși, dar, ținând cont de ultimul meu zbor, nu ar trebui să fiu surprins de nimic în momentul de față.

– Ce nai!...

– Îmi pare atât de rău! se aude vocea atașată trupului din poala mea. Tânăra se foiește, cu intenția să se ridice, doar că nu reușește și cade din nou peste mine, chicotind, iar părul ei bogat, mătăsos și negru mă pălmuieste peste față. Miroase a mentă și castravete, iar asta ar fi fost chiar plăcut, dacă nu l-aș fi simțit în gură.

Se apucă de cămașa mea cu o mână și îmi trage căștile din urechi. Cealaltă mână a ei se strecoară pe sub materialul care i se încolăcise de gât. Stătea în poala mea, cu picioarele desfăcute, atârându-i peste cotieră, iar fața ei aproape se atinge de a mea.